

ZAKAJ TAKO?

Murgelske peripetije

Murgelsko naselje s svojim peštrm in cvetočim zelenilom ter parkovnim videzom ustvarja, navkljub zunanji monotoni arhitekturi hiš, ugodne pogoje za to čemur danes težimo in označujemo s pojmom kvalitete življenja. Prebivalci so večino ma prevzeli nase urejanje in čiščenje javnih zelenic, čeprav plačajo mestu in občini enake prispevke – če ne celo več – kot tisti deli mesta, kjer občinski uslužbenci kosijo travo in urejajo zelenice. V zadnjem času pa se pojavlja kar nekaj problemov, ki kvaliteto življenja tega zaselek prizadejajo in jo postavljajo pod vprašaj in kjer bi pričakovali da bodo pristojne službe ukrepale:

Jutrarnji piš vetra z barja dostikrat prinaša neprijeten smrad smetišča, kar kaže, da zasipavanja in vzdrževanje ne potekajo tako kot je bilo obljubljeno. Po drugi strani pa so čez dan prebivalci Murgel prisiljeni okusati zapeljive vonjave krovov bližnje Mercatorjeve pekarnice slašič, ki je tik ob stanovanjskem naselju brez potrebnih filtrov. Mercatorju je treba priznati, da je vsaj vzorno uredil svojo okolico, medtem ko se okrog podjetja Varnost ob murgelskem stanovanjskem naselju razraščajo pleveli in neurejeno grmovje. Pot spominov, ki poteka skozi Murgelsko naselje in je priljubljeno sprehajališče starejših občanov in kolestarska trim steza otrok, je pred kratkim dobila novo občansko večerno obiskovalko, pravo molzinko, ki jo čez brv pripeljejo na pašo prebivalci neurejenega Murgelja okraj barja.

Prebivalci Murgel so bili prisiljeni na novo pridobiti fitnes centra Akron ob koncu Koprške, toda, ko se je isti center začel ukvarjati tudi s stodecibelsko zabaviščno dejavnostjo na prostem, – menda celo brez ustreznih dovoljenj, – je več kot sedemdeset občanov Murgel poslalo pristojnim občinskim in mestnim službam ostre pro-

teste zaradi nočne zvočne polucije, ki je prizadela ta, drugače tako miren kraj. Takšne bučne prireditve, zlasti če vsebujejo tone balkanskega nacionalističnega izživljanja, sodijo v zaprte dvorane in ne v neposredno sosedščino spalnih naselij. O tem incidentu so sicer že pisali tudi ugledni slovenski dnevniki, s strani pristojnih pa ni prišlo doslej do nikakršnega obvestila ali odgovora.

M. M.

BRDO

Vse več pritožb zaradi SCT asfaltne baze

Krajani iz neposredne okolice SCT Asfaltne baze za Brdmo so vse bolj ogorčeni nad smradom, dimom in hrupom, ki da se širijo iz te tovarne. Prek domače krajevne skupnosti so že urgirali pri pristojnih organih (menda je tovarno obiskala že tudi inspekcija), vendar, kot pravijo, ni bilo nobenega učinka. Tudi odbi ekološke patrolje, ki so jo poklicali, ni bilo nobenega odziva.

»Najhuje je okrog dveh zjutraj, ko zakurijo kotle v Asfaltni bazi. Tedaj se začne širiti proti nam in Domu starejših občanov na Bokalah neznošen smrad po mazutu. Zapreti moramo vsa okna in vrata, da nam smrad ne vdrje v notranjost stanovanj. Ne razumem, kako lahko dovolijo vse to tako blizu središča mesta,« se jezi nad brezbržnostjo za njihove tegobe Ema Jurca, ki živi z družino na Poti za Brdom in opozarja, da lahko vse to, če se bo nadaljevalo, škodljivo vpliva tudi na zdravje ljudi, posebno otrok.

B. V.

Rakova jelša ni javno smetišče

Zavod za zaposlovanje mi je kot nezaposlenemu omogočil začasno zaposlitev, ki se ji pravi – javna dela – in to v KS Rakova jelša. Čeprav sem tudi jaz prebivalce le-te, do sedaj nisem videl (vedel) kakšen smetnjak imam. (V javna dela je vključeno tudi pobiranje smeti).

Začel bom kar pri trgovini Rakova jelša. Ni smetnjaka, kamor bi kupci odmetavali embalažo (papirski od sladoleda, jogurt, lončki, pločevine, tetrapak, itd.). Najbolj žalostno pa je to, da lastnik trgovine, sploh ne reagira na dopise in opozorila, katere mu pošilja KS, še več, sam sem »privlekel« zavržen toda cel plastičen smetnjak, le ta pa je stal pred trgovino samo kakšnih 14 dni, kot sem opazil so otroci kar pridno metali smeti vanj, tako, da sem menil: za zgled je že, potem pa – muca vzela – in smeti se zopet mečejo v obvestne jarke.

Drugi primer – od mosta čez potok (pa še kje) do izliva v Ljubljano. Fičo, avto gume – pa kakšne –, »porheta«, televizorji, kolesa ... do gradbenega materiala. Pa nikar ne recite, da se tako ne dela, bo takoj grožnja padla, grožnja po fizičnem obračunu. Če bi bilo v Bosni toliko herojev, Sarajevo ne bi padlo.

Naprej – divja odlagališča. Celotna mestna gospoda je pregosposka, da bi svojo krajino dopeljala na smetišče – samo 1 km zravnice poti od nas – zakaj le, če je

pa na smetišču dražje. Samo, da pa pri tem početju pokaže, da je njegov inteligenčni kvocient na nivoju gozdnih jagode, ne glede na šolsko izobrazbo, komu to mar?

Najnovejša poslastica pa je tole: Kamion kosilnica, torej javno podjetje, ki skrbi za lepše okolje po ljubljanskih obcestnih zelenicah, samo za luči kama od mosta čez avtocesto »kipa« nakošeno travo. Če že kdo misli delati kompost, naj bi si izbral kakšen bolj skrit kotiček, še prej pa se posvetoval s KS, ali pa krajani, saj vemo za mnoga mesta, kjer ne bi nikogar motilo. Pa kaj, ko pa je preveč od rok, komu se da pa, tako daleč hoditi – voziti.

Nastel sem samo najbolj grobe »smetarske« prekrške, pri tem pa si želim, da bi bili v Švici, poizkusite tam kakšno stvar zavreči, tri do pet plač kazni, kaj pa pri nas. Malo pojokate, malo postokate, se zlatež, da nisi vedel, objubiti, da ne boš nikoli več, skora, da te sodnik ne nagradi, ker si pripravljen sodelovati in se poboljšati.

Ne z »ljubeznijo« in prigovarjanjem, ampak s trdo, toda pravično roko se narod vzgaja. Če neče sam od sebe, vcepi mu strah pred kaznijo, pa bo mir, čistoča in red.

V želji za lepši tukaj in zdaj

RUDI

Mesec praznovanj v Velikih Laščah

Prireditve, ki je že tradicionalna, je bila 4. junija in je bila uvod v praznovanje krajevnega praznika, ki ga krajani praznujemo 9. junija na rojstni dan očeta slovenske književnosti Primoža Trubarja.

V zgodnjih popoldanskih urah so prve dežne kaplje in grmenje že naznanjali prehod močnega frontalnega sistema, ki se je poneli in naslednje jutro razbesnel v vsej svoji silovitosti. Popotovanje po kulturni poti Trubar-Stritar-Levstik, ki je bilo prirejeno za 5. junij, kot nadaljevanje praznovanja, je bilo zelo oteženo in le redki posamezniki so pot predvidevali. Upajamo, da bo prihodnje popotovanje po zibelki slovenske književnosti,

Asfalt tudi na Doljno Brezovico

Krajani Dolnje Brezovice so končno le dočakali tolikanj željni asfalt. Maja je Komunalno podjetje Ljubljana končalo asfaltiranje ceste do vasi, potem ko so Brezovijanci ob pomoči Prigo transportov sami opravili vsa potrebna zemeljska dela in primerno razširili cestno traso.

V vasi kar ne morejo skriti razočaranja nad občino, češ da jim ni ponudila obljubljenih pomoči, zato pa toliko bolj pohvalno govorijo o Damjanu Dolinarju, mestnem sekretarju za komunalno, ki da je pokazal več razumevanja. »Komunalci so nam objubili, da bomo dobili asfalt že, ko se bo okenil prvi »strizek« v vasi. Toda še po obvesti drugega »strizka« asfalta ni bilo od nikoder,« v šali graja počasnost pri reševanju njihovih cestnih problemov domačin Ferdo Mazi, ki se hkrati se zahvaljuje tudi vsem krajanom in vodovodni skupnosti za tvorno sodelovanje. O uradnem odprtju ceste bodo obvestili krajanje prek javnih občil.

B. VRHOVEC

HORJUL

Pred otvoritvijo nove poštne centrale

Pred štirinajstimi dnevi so pričeli z gradbenimi deli za povečanje poslovnih prostorov horjulske pošte, ki naj bi bila dokončana v dveh mesecih. Med tem časom bo pošta poslovala v zasilnih prostorih v kiosku. Tudi nova telovadnica centrala z 850 novimi priključki je že skoraj nared, tako da bodo nekateri naročniki po skoraj desetletnem čakanju le dočakali telefon.

FRANK BRUS

28. junij 1994

NAŠA KOMUNA

OB AKTUALNIH VPRAŠANJH VZDRŽEVANJA STANOVANJ

Ogenj v bloku Z-39 v Trnovem

Brez pretiravanja lahko rečem, da je bil v zadnjem desetletju najbolj razburljiv dogodek v stanovanjskem bloku na Ziberlovi 39, ko je pred nedavnim neko soboto zvečer zagorelo v kletnih prostorih in se tako kadilo, da je bilo stopnišče do vrha polno gostega dima. Gasilci so takoj in uspešno posredovali. V kleti so pogasili papir, ki se je vnel in tudi prezračili stopnišče.

Ključke od kletnih prostorov imajo samo lastniki stanovanj in je še vedno odprto vprašanje, kdo in kako prihaja v kletne prostore, kjer je doslej že tretjič gorelo. Ljudje se upravičeno vprašajo, kaj bi bilo, če bi se vnelo kar v kletih in bi začel goreti stanovanjski blok.

Ne samo to! Ljudje se pritožujejo, da ni reda in se ne počutijo več tako varne kot so se nekoč, dokler je hišnik stanoval v bloku. Pritožujejo se, da vhodna vrata ne zaklepajo redno, večkrat so sploh pokvarjena, lomijo in vdirajo v pošne predale, zažigajo stikala z imeni na plošči za domofon, vedno bolj pogoste so težave z dvigalom, v nekaterih nadstropjih so veže zatrpale, kar je proti predpisom itd. Pravijo sicer, da se to dogaja tudi v nekaterih blokih druge, toda to je slaba tolažba.

No, tako smo pri jedru vprašanja. Stanovanjski blok smo iz oktobra 1991 je bistveno spremenil okvire gospodarjenja s stanovanji. V zadnjih treh letih se je marsikaj spremenilo in ljudje se sprašujejo ali na bolje ali na slabše. Prišlo je do razpadanja nekdanjih družbenih stanovanj v preproščane, da bodo lastniki bolj-ši gospodarji in bo tudi upravljanje bolj učinkovito kot je bilo doslej. Zapletati se je začelo v zvezi z vzdrževanjem večstanovanjskih hiš, predvsem pa skupne lastnine. Po zakonu je jasno, da lastniki stanovanj določajo naloge upravniku s pogodbo in po potrebi z občanskim dogovarjanjem. Praksa je pokazala, da ni tako preprosto priti do soglasja in pojavila se je

STANE LENARČIČ

Otvoritev spominskih plošč

Na horjulskem pokopališču so slovesno odkrili kar devet spominskih plošč padlim in pobitim domobrancem pa tudi drugim žrtvam, ki so se znašle v virtucini medvojnega, še bi bili pa povojnega revolucionarnega nasilja. Po maši v farni cerkvi Sv. Marije, je pred ploščami (te so namestili tik pod relief Pieta Franceta Kralja v pokopališki kapeli, ki jo je zasnoval Jože Plečnik, zavoljo česar so dvignile glas najrazličnejše umetnostne institucije) spregovoril predsednik odbora za postavitev spominskih plošč Jože Grdadolnik, ki je obudil spomin na svojo Kalvarijo v Pišberku in Teharjih in poudaril, da gre tu pravzaprav za simbol sprave med živimi in mrtvimi, predvsem pa za spoznanje, da smo pred Bogom vsi enaki.

Pred simboličnim grobom žrtev, ki ga je s krajšim nagovorom blagoslovil Monsignor dr. Janez Zdešar, je spregovorila tudi v Kanadi živeča Marica Bastič-Cerar, ki je posebej spomnila na trpljenje nekaterih družin ob izgubi njihovih svojcev. Tajnik Nove slovenske zaveze Stane Šterbenk pa je poudaril pomen, ki ga ima ta dan za horjulsko faro in dejal, da so bili pobiti fantje pravzaprav navadni mladi ljudje, ki so se znašli v izrednem času. Veliko njihovih krivikov, je dejal, je še živih, »vendar pa je njihove igre konec.«

V kulturnem delu komemoracije sta nastopila domači moški pevski zbor (zapel je pesmi »Oj Dobrodo« in »Slovenec sem«) in gledališki igralec – domačin Pavle Ravnohrib, ki je zrecital Balantičev pesem »Nekoč bo lep« in »Epitaf« Stanka Majna.

BRANKO VRHOVEC

Spominska plošča domobrancem v Horjulu

PREDSTAVLJAMO VAM NAŠ KRAJ:

S prvimi kopali in piknikarji ob idiličnem podpekm jezercu, se spet pojavlja staro vprašanje: kako zaščititi naravni biser in njegovo neposredno okolico pred nadaljnjim onesnaževanjem in uničevanjem njegovega ekosistema (jezercu je edino kraško jezero na Balkanu, ki ne bresinja). Občina je že leta 1988 izdala odlok o zaščiti jezera kot naravnega spomenika, toda za odredbo se nihče ne zmeni. Še manj je pripravljen kdo za ta kraški biser na robu Ljubljanskega barja odrinuti kake denarce.

»Največji problem so neurejena parkirišča ob jezeru in kurišča za piknike. Piknikarji so brezbržni in mečejo odpadke kamor se jim le zljubi. Naša KS se sicer trudi, da bi ob jezeru napravila red, vendar pa ni pravega efekta,« opozarja na problem eden od pobudnikov za zaščito podpeškega jezera in poslanec v občinski skupščini inž. Leopold Pristavec. »Včasih so dejali našemu jezeru »Krimsko ribje oko«. Zdaj pa je ob njem vse več umazanije. Nujno bi bilo treba začeti z urejanjem kanalizacije v vasi, da se prepreči divje odlaganje smeti in nezadovoljen odvoz odpadkov iz hišnih gremic na zaščiteni nasip okrog jezera.«

Vas Jezero, ki premore nekaj nad 150 hiš in kakih 500 prebivalcev, sicer nima večjih komunalnih problemov. Lani so (v sklopu celotne KS Podpeč-Prešerje) obnovili telefonsko omrežje, pripomb pa nimajo tudi na ceste in vodovod. Edino, kar jih tačas moti (razen kanalizacije, se-

BRANKO VRHOVEC

NAŠA KOMUNA

V RIBOGOJNICI BRANKA GRDADOLNIKA NA VRZDENCU

Ribe se ne zredijo same od sebe

Ni tako enostavno zajeziti potok in speljati vodo v vse mogoče prekate, ne da bi se pri tem kaka riba znašla v napačni ogradi. Ribogojci, prav ničesar ne prepuščajo naključju: vse mora biti na svojem mestu – mladice, plemenska jata, konzum in pa kajpak tolstre ribe v posebni zgradbi, ki čakajo za v ponev.

Branko Grdadolnik z Vrzdca (Grabna) pri Horjulu je gojenje rib postalo poglaviti zaslužek, potem ko je že vrže toliko, da bi se od nje dalo živeti.

»Za zdaj gojim največ (postrvi) amerikanke in potočne zlatovščice. Te ribe so še najprimernejše za tovrstno gojenje. Razmišljam pa, da bi valil tudi sulca, in sicer za kako ribiško družino. Zaenkrat pa moje prihajajo največ kupce iz Ljubljane, tu z Vrzdca pa jih je še bolj malo.«

Branko Grdadolnik si ribe v glavnem nabavlja v Zavodu za ribištvo, sodeluje pa tudi z drugimi ustanovami in zasebniki. »Z ribami je kar nekaj dela; morajo biti tudi inspekcijsko pregledane, toda če ima človek veselje z njimi, se ne ozira na to,« meni prizadevni ribogojec z Vrzdca.

B. V.

Turistični kozloček vabi k horjulskim znamenitostim

Križišč pri zadružnem domu v Horjulu od nedavna krasi ličen turistični kozloček (stovnik) s kazipotom vseh pomembnejših turističnih znamenitosti v kraju, včevski gostiča in planinska pota na bližnjo Koreno. Stovnik, zaslugi zanj imata predvsem KS in Planinsko društvo Horjul, je izdelal Adolf Malovrh iz Šentjošta, pano, ki ga je podarila Iskra-Horjul, pa je likovno opremil Rafko Smuk iz Polhovega Gradca.

B. VRHOVEC

Le redko kje se še vidi naša stara gradnja

Ni več veliko hiš ali skednjev, da bi bili kriti še s slamo pa vendar se napove še tu pa tam kak gospodar, ki svojo streho obnovi s to kritino slamo ali tako imenovano škopo. Po trudu polnem iskanju slame za kritje je prav pred kratkim obnovil svoj skedenj na Veliki Silevici pri Velikih Laščah občine Ljubljana Vrh-Rudnik, je Kanarier in tako reši nabo še skoraj zginito kulturno dediščino. Prav za takšne reči naše spomeniško varstvo nima denarja. So pa še redki posamezniki, ki se lotijo obnove slamatnih streh, če pa se z njimi pogovarjate pa imajo nemalo problemov z materialom. Zato bi ob tem članku pozval tudi kmetce, naj bi začeli s sevljavo pšenice in izdelovali »škopo«, saj tudi kakšen pridelek prinese denar posebno v krogih, ki nimajo toliko strojnega obdelovanja.

Zato še enkrat kmetje pozor, prilika zaslužka je tudi v pridelovanju oz. pripravi slame oz. škope za pokrivanje slamatnih streh.

P. A.

Dan pod Lovrencom

Stari kmečki običaji in obrti

Na trati pred turističnim domom v Polhovem Gradcu se je končala že četrta turistično-kmečka prireditve Dan pod Lovrencom, ki so jo to pot pripravili turistični delavci s sosednjih Brš. Poleg folklornih skupin iz Polhovega Gradca, Horjula in Šentjošta, so se vnovč predstavili tudi konjeniki konjarskega kluba Horjulka, nepogrešljivi klekljari Marijanca Jarc in Angelka Cankar in pogrjarski čipkarski podmladek, obiskovalci, ki jih ob lepem, že prav poletnem vremenu, tudi to pot ni bilo malo, pa so si lahko ogledali tudi nekaj starih, že skoraj pozabljenih kmečkih obrti. Janez Kojčec s Setnika, denimo, je pripravil pravo pravcato oglarsko kopo, 80-letni kolar Franc Trnovc iz Srednje vasi je prikazal nekdanjo kolarsko obrt, medtem ko je Ivan Stanovnik z Brš v pravi peči in kotlu kupal imenitni domači sadjevec. Krona prireditve, na kateri kajpak ni manjkalo tudi najrazličnejših domaših dobrot, so bile tudi to pot kmečke igre, na katerih so se pomerili fantje in dekleta iz okoliških vasi. Za dobro voljo (v neuradnem delu prireditve) pa je poskrbel tudi ansambel Ljuzeta Slaka.

B. VRHOVEC

28. junij 1994

stran 7

Lep spomin na maj

V župniji Notranje Gorice so letos na slovesen in predvsem posnemanja vreden način zaključili mesec majo.

Na križišču ceste v Žabnici in na Plešivico nas namreč odslej tudi obnovljena Jožetova kapelica spodbuja k spoznavanju zgodovine naših prednikov, ki so posejali našo domovino z znamenji (sebi in nam v oporo).

Pred dvesto leti, ko so bili Rihtarjevi še na Plešivici, se je sin Jože poročil z dekle. Starši so jima dala nekaj zemlje ter pomagali zgraditi hišo s hlevom.

1850. leta so pričeli graditi železnico skozi vas. Preko 2000 delavcev jo je delalo čez Ljubljansko barje kar 8 let. Tudi pri Jožetu so dobili hrano in prenočišče.

Rodili so se jima trije sinovi in hčer. Valentin je služil v Ljubljani, kupil zemljo in postavil znano gostilno Pri Mraku.

Domačijo je prevzel France in imel spet tri sinove – tri vojake v prvi svetovni vojni. Janez jo je srečno odnesel, Jožeta so ubili, Franceta pa raniili v desno roko tako, da bi mu jo odrezali, a njegov oče v to ni privolil. Zaobljubil pa se je, da postavi kapelico v zahvalo za ozdravitve in srečno vrnitev. To se je uresničilo. France se je poročil in prezel domačijo.

V skromnosti je prihajala na svet današnja generacija z veseljem in žalostjo, kot pri ostalih družinah.

Leta 1935 je bila kapelica dokončana. Blagoslovil jo je župnik Janez Jalen. V njeno zgodovino pa se vpisujejo še trije Janezi s svojimi družinami. Gospodar Janez živi v posnemmanju vrednem sožitju s sosedji. To se odraža tudi v medsebojni pomoči, prepoznavni tudi po kapelici, saj jo je lepo in strokovno obnovil ob pomoči Janeza Pirca in njegovih sinov.

Gospodar župnije g. Janez Ham pa jo je zadnjo majsko nedeljo blagoslovil ter ob tem pohvalil posnemanja prepotrebnosti samoiniciativnosti.

DRAGO STANOVNIK

Za zdravo in srečno družino

Pred letom dni smo se prvič srečali prvo nedeljo v juniju pod geslom: ZA ŽIVLJENJE in ob tem blagoslovili otroško igrišče v Predalah. Letos pa so šli 11. junija skupaj Borovničani, Podpečani, Gorincevi, Vnanjanci in Brezovčani na SLOVENSKO SLAVIJE DRUŽINE v Štúčno.

Prisotni so izražali svojo voljo, da hočemo družinske vrednote kot najmočnejše korenine naše preteklosti ohranjati še naprej.

Ob različnih prireditvah in molitvah bi bil bogat program, katerega so sooblikovale tudi družine iz naše občine: Avšičeva iz Vnanjih gor, Jonatan iz Brezovice ter Društvo narodnih noš iz Preserke fare. Prepeval je cerkevni zbor iz Škofljice.

Slovesno somaševanje pa je vodil kardinal Trujillo – predsednik papeškega sveta za družino.

Začetki gasilstva

V arhivu GD Vnanje Gorice so zapisani podatki, ki bodo gotovo zanimivi tudi za krajanje iz sosednjih krajev.

Prvo gasilsko društvo so ustanovili 17. junija 1898 v šoli na Brezovici. Imelo je 20 članov iz Vnanjih in 4 iz Notranjih Goric ter 5 iz Brezovice in 3 od drugod.

23. oktobra 1898 so pri Pežaku izvolili operativno vodstvo, istega leta pa kupili tudi zemljo za dom ter najnujnejšo gasilno opremo, ki je bila hranjena pri Mraku na Stremenu. Nov dom je bil blagoslovljen 7. junija 1903, 1905. pa so kupili kipe zavetnika.

Po ustanovitvi Gasilskega društva Notranje Gorice leta 1913 in Gasilskega društva Brezovica leta 1919 pa je občinsko gasilsko društvo Brezovica izgubilo svoj pomen in se zato leta 1921 preimenovalo v gasilsko društvo Vnanje Gorice ter nadaljevalo delo v svojem domu in z dosedanjim skupno opremo, saj so tako na Brezovici kot v Notranjih Goricah uspešno zgradili domove in nabavljali opremo ob pomoči krajanov, sreza in države. Rezultati teh prostovoljnih prizadevanj so vidni še danes.

Gasilci so bili in so nam še lahko za zgled konkretnega sodelovanja in medsebojne pomoči v stiski (nesreči) pa tudi na Florjanovo, in še kdaj vmes, se znajo skupaj povesečiti kot ena družina, kateri lahko mirno pripišemo skupno letnico ustanovitve 1898.

ALI POZNATE?

Naravni spomenik Mali plac

Na osamelcu Kostanjevica pri Bevkah (občina Vrhnika) je danes edino še živo šotnomahovno barje na Ljubljanskem barju in ga je občina Vrhnika zaščitila kot Mali plac. Ima nenavadno lego na poraščenem gričku, v plitvi kotanji jajčaste oblike, okrog deset mestrov nad ravnino Ljubljanskega barja. Po površini meri le dva hektarja. Je rastišče vsaj enajstih za barje značilnih in že ogroženih rastlinskih vrst: mesojede rosike, vitkega nožničavega muna, rožmarinke, mahovnice, mešinke, močvirske kukavice, barjanske vijolice ... Tu srečamo tudi močvirsko želvo sklednico, ki je le zaradi svoje želve trdoživosti dočakala današnji čas, kljub temu, da z njo niso bili vedno najbolj prijazni.

V bližini vasi Bevke se je v preteklosti odvijal pomembnejši del barjanske zgodovine. Prav med Notranjimi Goricami na eni ter Blatno Brezovico na drugi strani so našli mnoge sledove koliščarskih naselbin in ostankov čolnov drevakov. Ob osamelcu Brdo se je ohranilo še nekaj ostankov šotič, kjer so še v šestdesetih letih tega stoletja rezali šoto. Prav mimu Bevk je bil leta 1762 izkopan prvi večji oseuševalni kanal na Ljubljanskem barju. Še so živi ljudje, ki vedo povedati, da so tudi do šest metrov visoke plasti šote zakrivala pogled med Bevkami in Drenovim Gričem. In morda še to. Največ šote so včasih porabili za kurjavo, za topilnice vinca, kot dodatek k vrtni

KS PIJAVA GORICA

oddaja v najem poslovne prostore v hiši na Pijavi Gorici št. 27 in acer:

– prodajni prostor s priročnim skladiščem in sanitarnimi v izmeri cca 50 m² (kletni prostor in soba v nadstropju nad trgovino) za dobo 5 let.

Pogoji:

1. Zaposelitev prodajalca obstoječe trgovine za dobo 1 leta od podpisa najemne pogodbe.

2. adaptacija lokala v skladu s sanitarnimi predpisi.

3. polletno predplačilo najemnine v višini 10 DEM tolariske protivednosti mesečno za m², ozroma po dogovoru.

Prijave pošljite na naslov: KS Pijava Gorica, Pijava Gorica 9, p. Škofljica, v 15 dneh od objave tega razpisa.